

VIDA DESPRÉS DE LA PANDÈMIA

Les finques cobertes d'aigua creen llargues línies de llum escanyolida. Aquesta il·lumina la superfície de diferents restes. La claror de color taronja es mescla amb l'aigua blava i l'atmosfera és més verda que mai. El terra està ple de teranyines de sol.

Sempre m'han agradat les postes de sol. El rei de la natura s'amaga darrere de les muntanyes baixes i espera a coses millors. Tot el dia és per fi una posta de sol. Sobretot en dies en què l'arena del sud puja al cel. Aquests dies eren els meus preferits. Dies com aquest em tocava treballar. Mentre aparte una de les algues cobrint un portal, la meua ràdio cobra vida.

–Com anem? –diu una veu animada des de dins de l'aparell.

No tinc temps a respondre perquè el meu “director” continua parlant sense pausa.

–Bé, perfecte... fàcil. Et falta com... eh... mitja hora! I hauràs acabat l'expedició. Pots anar dient que vas veient, així a part del vídeo que ens arriba podem tindre un poc d'anàlisi feta.

–Tot correcte. Gran quantitat d'objectes no identificats. Cap esdeveniment perillós imminent. –Continue avançant cap a dins d'un dels edificis més grans del carrer pel qual estava caminant. L'estructura s'hi ha mantingut prou bé. Inclús hi ha alguns signes de vida entre els moviments de les plantes marines. La fauna pareix haver-se acostumat a l'element alié amb facilitat.

–D'acord, et trobes amb el que sembla un claustre antic, possiblement un monestir del segle XVII amb algunes remodelacions... al segle XX. És possible que XXI. Per l'estil de les habitacions per les quals estàs passant estaria fent la funció de col·legi o institut en el moment que va ser abandonat.

–Tot correcte. –En una de les estances dins d'un calaix veig algun tipus de tèxtil blau bastant desintegrat amb dues tires de plàstic elàstic que naixen dels costats superiors i s'apeguen als inferiors.

–Uuuu! Interessant... Quina bona sort! Aquesta és una clara indicació que l'abandonament d'aquest edifici coincideix amb un moment històric reconeixible. –Malgrat la distorsió radiofònica, se sent un to ensomniador fort en la veu.– Això deu ser una mascareta primitiva d'alguna de les primeres pandèmies modernes! Personalment, una de les meues classes d'història preferides. Després del confinament i de tornar i deixar les aules múltiples vegades, segurament un dia, tant alumnes com professors, no hi tornaren. –Pareix més feliç que altra cosa de les circumstàncies. Una vida més simple, supose.

–Però el primer confinament! Wow! No et fa mai la sensació que vas nàixer en el moment equivocat? Ah... Supose que a tu no, però jo ho hauria petat en el primer dels confinaments Covid. Això sí que eren els bons temps. Quedar-se tot el dia al llit, mínima interacció social, un govern a qui encara li importava un poc la gent... Madrid encara no tenia platja... La post pandèmia devia ser brutal! Tota la gent feliç de tornar-se a veure's. Imagina't la quantitat de festes... –La veu es queda pensativa un moment.– Saps, crec que després del primer confinament canviaren moltes coses. No sé si a millor o a pitjor.

Tinc silenci durant una bona estona després d'eixe monòleg. Continue movent-me entre corredors mancats de gent i antigues aules ara habitades per crancs. Tot és el mateix. Reconec més objectes dels que m'esperava. Alguns pupitres encara estan al lloc on els deixaren, separats entre ells. Les finestres obertes. De tant en tant, veig algun tros de mascareta amagada entre pedres. Veig inclús una botella de desinfectant de plàstic tombada, arrossegada pel corrent suau de l'aigua. Semblen restes de fa molt de temps. Però alhora sembla que l'edifici es va buidar ahir. No puc evitar pensar si les coses podrien haver sigut diferents. Si les persones podrien haver sigut diferents.

En aquell moment que el meu erràtic interlocutor ha descrit, tot devia ser possible. Tantes coses podrien haver anat tan bé sols amb l'acció d'algunes persones.

En aquest moment sent que el terra comença a tremolar. Les xicotetes pedres al voltant meu fan un gran bot i de sobte no puc veure-hi res més.

Sembla que tant la construcció de l'edifici com la construcció del meu cos robòtic no són tan resistents com em van prometre. Les meues càmeres sols detecten obscuritat. L'espai confinat en el qual estic no deixa fer ni el més mínim moviment. Més d'una cosa del meu sistema està definitivament malament. Tot està malament. Reflexione amb molta cura el que puc fer. Estic immobilitzada completament. Estic completament aïllada de la realitat. No tinc res que m'ocupe el cap. Sols una total escissió amb tots els meus sentits. Menys un. L'únic que puc sentir encara és l'estàtica de la ràdio. Deu haver sobreviscut a l'afonament d'alguna forma. Espere en silenci expectant algun tipus de senyal. Algunes runes es desplacen metres damunt meu per culpa del moviment de l'aigua. Continue esperant. La pedra i matèria indefinida es mou com intentant engolir-me. Espere més. L'arena pareix estar digerint-me a poc a poc.

Espere un poc més.

En algun moment més tard escolte les paraules brollar del meu interior.

—Els humans creen els seus propis problemes i van deixant les seues restes sense mirament. Com jo, la innovació sense esperit de millorar el món acaba morta al fons de la mar. Capes i capes de coses sense solucionar. Pedaços i més pedaços que no serveixen de res. Tapar un problema amb un altre i fer com que no existeix. Tot per a seguir actuant com si foren les criatures més miserables del món. Us tancàreu a casa i una vegada el problema no us afecta a vosaltres ja està, no? No féreu res amb la llibertat i el control que teníeu i acabàrem on estem. Com en tot. Quina necessitat d'evitar el conflicte i a la vegada estar sempre dins d'ell. Tota la brossa creada per a documentar un problema i no solucionar res. Seré una part de la poca preocupació de la humanitat durant tots els dies que estic ací tancada, com moltes altres deixalles. Açò es podria haver solucionat. Les persones s'han dedicat a abandonar els problemes des que foren capaços de crear-los.

—Oh... ha ha... li passaré el missatge a direcció. Definitivament. Et queden com cinc minuts de bateria... jo crec que me'n vaig ja, eh?